

1956

– a XX. századi emberveszteség és a mai globalizációs folyamatok tükrében

Szükségesnek érzem, hogy a délvidéki magyarság is megismerkedjen e hősi eseményekkel. A magyar kisebbség közül mi tudunk legkevesebbet róluk. A forradalom és szabadságharc leverésére Tito adta a végső engedélyt és áldását, miután ő is ellenforradalomnak minősítette! Sok tanulmány jelent meg az 1956-os történések emberveszteségéről. Ezeket Szabó A. Ferenc, a Zrínyi Miklós Nemzetvédelmi Egyetem (most Közszolgálati Egyetem) tanára összegezte. Figyelembe vett minden addigi kutatást és megvizsgálta hitelességüket. Eredményeit közzétette az *Egymillióval kevesebben... Emberveszteségek, népesedési tendenciák és népesedéspolitika Magyarországon (1941–1960)* című könyvében (Pécsi Tudománytár, 1998). A könyv VIII. fejezete *Halottak és földönfutók* cím alatt részletesen és megbízhatóan mutatja be az 1956-os események következményeit. Mindenekelőtt megállapítja, hogy az 1956-os forradalom és szabadságharc emberveszteségének túlnyomó részét a Nyugatra menekültek képezték. Ő cáfolja, hogy 10 000-en estek el a harcokban, amelyek három hónapig tartottak. A budapesti halotti anyakönyvi kivonatok és a temetők kimutatásai szerint 1441 férfi és 275 nő halt meg; összesen 1716 fő. Persze nemcsak Budapesten temették a budapestieket. Vidéken is voltak harcok és halottak. Az 1957-es Statisztikai Évkönyv már 2562 főre emelte a harci cselekmények halálos áldozatainak a számát. A Statisztikai Havi Szemle 1957. 7. 3. száma a hadműveletek halottainak számát 2700-ra tette. A kórházi jelentések és kimutatások alapján 13 000–20 000 sebesült volt.

A szovjet csapatok 160 000 katonával rontottak Magyarországra és 1200 tankot vetettek be a hadműveletekbe. Emberveszteségük az első nyugati újságírói megbízhatatlan jelentések szerint 1800 halott és 5000 sebesült volt (katonai szempontból a kettő arányából következik az előző valószínűsége).

Kádár János 1957 januárjában fogadta a kínai párt- és állami küldöttséget. Ő arról számolt be nekik, hogy a hadműveleteknek összesen 5000 magyar és szovjet áldozata volt. A Statisztikai Hivatal 1990-ben készített szigorúan titkos jelentésében 2502 magyar forradalmár halálát állapították meg. A sebesültek számát 16 700 főre emelték.

Boris Jelcin a szovjet veszteségeket 640 halottban és 67 eltűntben közölte a magyar félnek. A szovjet honvédelmi minisztérium 1956-os jelentése szerint elesett 85 tiszt és 584 sorkatona, a sebesültek száma 1540 volt.

Ne ítélkezzen elhamarkodottan az, aki azt mondja, hogy „nem is olyan sok”. Mindent a következményeiben kell megítélni!

Térjünk át a megtorlás áldozatainak a számára. A rendszerváltás után állapították meg a pontos számukat. A megtorlás halálos áldozatainak a száma 229, kizárólag politikai, „ellenforradalmi” bűncselekményért ennyi embert végeztettek ki a bíróságok. Ez a szám szinte teljesen megegyezik azoknak az ávósoknak a számával (224), akik szovjet oldalon harcoltak a forradalmárok ellen és meghaltak. Kádár János és kommunista hívei tartották magukat a „szemet szemért, fogat fogért” évezredes gyakorlatához. Kádár János azt is mondogatta munkatársainak: „nagy kár, hogy azonnal nem végeztethettünk ki legalább még néhány ezer fasisztát”, hogy Magyarország megszabaduljon ettől az átoktól, s nyugodtan belekezdhesen a kommunizmus végleges kiépítésébe. Különben az 1957-ből származó szovjet jelentések a kivégzettek számát 3438 főre teszik. Az igazsághoz tartozik, hogy nehéz valakit csak politikai vagy csak köztörvényes bűnözőként elítélni a bíróságon háborús időkben. E tekintetben mindig homályos a kép. A háborúban mindig összekeveredik minden vádlottban a két-féle tett. Egész biztos, hogy a látszólag köztör-

vényes bűncselekmények fölötti ítélkezés mögött is gyakran politikai indíték lehetett. És fordítva. A szovjet szám közelebb áll a valósághoz. A háborúnak ezt a kegyetlen arculatát sajnos nehéz tisztán érzékeltetni.

Az azonban tagadhatatlan, amit Nagy Imre mondott: „csapataink harcban állnak” a nagy Szovjetunióval, amely megtámadta hazánkat. A Szovjetunió kidolgozott haditerv alapján folytatott hadműveleti tevékenységet Magyarország ellen. Betört a területére, megszállta és leigázva tartotta évtizedekig.

A halottak számát összegezõ statisztika azt mutatja, hogy a szovjet megszállók ellen főleg fiatalok harcoltak.

Föltételezésem szerint maguk a szovjetek (vagy szovjet javaslatra) nyitották ki a „műszaki zárat” (magas áramfeszültséggel telített vasfüggönyt) Ausztria és Jugoszlávia irányában (később Castro is alkalmazta ezt a „módszert” Kubában). Minden despota elnyomó rendszer szereti a „nagylelkűséget” úgy kimutatni, hogy földönfutóvá tesz. Nem veszi el az életed, nem börtönöz be, hanem megtagad. Elveszi a hazádat, családodat, barátaidat, ismerőseidet, emlékeidet, leélt életedet.

Ez történt 1956–1957-ben Magyarországon. A „műszaki zárat” („vasfüggönyt”) megnyitották és a nemzetközi menekültügyi szervezetek kimutatása szerint Magyarországot elhagyta 200 000 magyar ember, akár volt köze vagy sem az 1956-os forradalom és szabadságharc eseményeihez. A nemzetközi jelentések pontosítva 192 114 menekültről készítettek kimutatást.

A Statisztikai Havi Közlöny 1957. évi 3. száma ez év március 31-ig 149 275 menekültről adott kimutatást, de nyilvánvaló, hogy 1957 végéig folytatódott a kivándorlás. A 200 000 menekültből 100 000 budapesti tartózkodású volt. Eltávozott 7216 mérnök, technikus és mesterember, köztük több száz nélkülözhetetlen műszaki tudós, ezer szakorvos. A távozottak 46%-a 25 évnél fiatalabb volt, 15%-a 25-30 éves. A menekültáradat elsősorban Ausztria felé vette az irányt, s 1957. január 31-ig 176 422-en lépték át a nyugati határt, 19 857 fő pedig Jugoszlávia felé vette az útirányt és rajta keresztül Nyugatra távozott (néhány kivétellel). Ez összesen 196 279 emigráns! Magyarországra csak 14 000 fő tért vissza 1957 februárjáig.

„Csak” pár ezer halott, „csak” pár száz „kivégzés politikai okból”, s egy ország máris tönkrement.

Az emigránsok közül 10 000-et Svájc fogadott be. Az USA csak a fiatalokat kérte és kapta, 35 000 huszonöt évnél fiatalabb iskolázottat fogadott be stb.

Magyarország elvesztette négy év természetes szaporulatát! Nem tudni, ki kapott észbe, hogy az ország esetleg lakosság nélkül maradhat! „Azonnal” be kell csukni a műszaki zárat! A vasfüggönyt! Amíg kommunista rendszer van, kell, hogy legyen vasfüggöny! Előbb a kommunista államberendezést kell megváltoztatni és utána a „vasfüggönyt”. Ha fordítva történik, fölbomlik a társadalom. Enélkül ki sem lett volna szabad nyitni a vasfüggönyt. Azonnal változtatni kellett volna a politikai (állami) berendezésen – a magyar társadalom érdekében. Akkor kisebb lett volna az emigrációs veszteség. Az esztét vesztett „megreformált” Kommunista Párt, Kádár Jánossal az élen, csak akkor csukatta be a műszaki zárat, amikor reálissá vált a veszélye annak, hogy az emigrálás egyáltalán nem fog leállni, hanem új erőre kap. Az oroszoknál az emberanyag feláldozása sohasem számított sokat a múltban. (Csak most, hogy nincs természetes szaporulatuk, döbbennek rá, hogy milyen nagy jelentőségű dolog akár egy olyan család, amely legalább két gyereket akar. Oroszországban csak most kezd valamit érni az emberi élet.) Az „emberanyag” nem számít – ezt az elvet fogadták el Kádárék is. Amikor úgy találták, hogy az „elégedetlenkedők” most már eltávoztak, lezárták a határt. Reális volt annak a veszélye, hogy az ország fiatalság nélkül marad. A magyar társadalom szempontjából az egyetlen okos, amit tehettek volna, hogy ki sem nyitják a műszaki zárat, ha már nem szüntették meg a kommunista államberendezést. A 200 000 fiatal elvesztését 1956–1957-ben egy szélesebb népesedési zuhanás részeként kell kezelni a magyar társadalomban.

Figyelembe kell venni azt is, mi történt előtte:

I. A Magyar Királyság területéről az I. világháborúban 500 000–660 000 hadifogoly volt Szibériában. Sorsuk ismeretlen. Sokan visszatértek Kinán keresztül, de hányan maradtak az orosz-szovjet birodalom területén?

II. Magyarország II. világháborús katonai vesztesége 1941–1945 között 593 000–666 000 fő.

III. 1944–1949 között Nyugatra emigrált 160 000–180 000 fő.

IV. 1949–1956 és 1956–1960 között 40 000–50 000 fő átszökött a vasfüggönyön.

V. 1956–1957-es exodus mérlege 170 000–180 000 fő.

VI. Háborús veszteség 1956-ban 4000–5000 fő.

Az összes veszteség 1941–1960 között (a mai területen) 967 000–1 081 000 fő.

Másfél – két millió ember eltűnt a magyar természetes népmozgalomból fél évszázad alatt. Van-e, létezik-e Európában még egy olyan kis nép, amely képes és főleg képes lesz-e majd a jövőben gyógyítani annak az ellenséges politikai, közigazgatási és államberendezési támadásnak a sebeit, amelyet ellene ejtettek? Ez itt a kérdés! Az állam a saját társadalma ellen... egy évszázadon keresztül!

Csoda, hogy a magyar nép megélte a XXI. századot!

A hősookról mai meglátással

Magyarország általános, minden területre kiterjedő elnyomásnak és kizsákmányolásnak volt kitéve 1948 után. A forradalmárok ez ellen emelték fel a hangjukat, amit tett követett. Erről a bátorságról csak csodálattal lehet írni. Az 1956-os forradalom magából a magyar társadalomból bontakozott ki. Ma is sokan szeretnék a hőseit valamilyen politikai erőhöz, párthoz kötni, kisajátítani. Ezek a politikai erők valóban léteztek, s valóban azonnal megkísérelték manipulálni a társadalom mélyebb és tömegesebb rétegeit. Ehhez azonban nem volt idejük! Ezért történhetett meg, hogy igen különböző világnézetű és politikai meggyőződésű emberek egy akarattal ragadtak fegyvert és vállalták a harcot az elnyomó szovjet hadsereggel és hatalommal szemben. (Ugyanúgy, mint annak előtte történt a fasizmus ellen is Európában szinte mindenütt, ahol nem a fasiszták voltak a hatalmon). Azt tudni, hogy milyen erős hatalommal és óriási hadsereggel állnak szemben, és mégis vállalni a harcot, mást akarni, bátran és tudatosan menni a halálba – hőstett. A forradalmárokat csak egy eszme hatotta át: megszabadulni az ázsiai despotizmustól, akár sokuk életébe is kerüljön. Senki nem küldte őket harcba, senki nem szervezte őket csapatokba, hadtestekbe – ha csak nem az, hogy vissza akartak térni oda, ahonnan valók voltak – az európai kultúrába, szokásokba, életmódba.

Berecz János *Ellenferradalom tollal és fegyverrel – 1956* (Kossuth Kiadó, Budapest 1986) tudományos szakértelem nélkül túlértékeli az USA befolyását az eseményekre.

A hatalmi körök és uralkodó osztályok az I. és II. világháborúban százezreket vezéltek ki a frontra, halálbüntetés terhe alatt, ha megtagadják a hadiparancsot (SAS-behívók). Az urak tudták, hogy a biztos halálba küldik őket. Tudták, hogy feláldozzák őket ismeretlen célokért és bizonytalan végkimenetelű eredményekért. Ebben az esetben az élőket és holtakat is mártíroknak kell tekinteni, mert a parancsnokok igenis tudták előre, hogy a halál vár rájuk. Nincs nagyobb tragédia az emberiség életében a háborúnál, mert mindig mártírsággal kezdődik és a hősi halált halt katonával végződik.

Divatossá vált, hogy a halott katonát minden esetben hősnak kell tekinteni. Ez antihumanizmus. Tagadja a politikai felelősséget. A katona bizony potenciális mártír és hős egy személyben. Abban, hogy ma minden halott katonát a politikai szertartás hőssé nyilvánít, benne van a politikai felelősség alóli kibúvás: a hallgatóságos beismerése annak, hogy „akkor bizony tévedtünk”, a „bocsánatkérés”, a képmutató megbánás a politikum részéről. „Történelmi hibát követtünk el, de hát tévedni emberi dolog” – ez a politikusok kibúvója a felelősség alól.

Az 1956-os események kapcsán azonban semmilyen politikai erőnek nem kell utólag bocsánatot kérni. A magyar társadalom önmagából bocsátotta ki a küzdőtérbe a forradalmárait. Ott valóban hősök, élő hősök voltak, mert nem külső kényszer alatt cselekedtek. Senki sem érezte magát mártírnak. Tette, amit tenni kellett, és így lett hőssé. Kérjenek ismételt és újból és újból bocsánatot az idegen elnyomók és a szolgálatukba álló hazaárulók. A hódító, elnyomó politika kiszolgáltatására kényszerített katona sem életében, sem halálában sohasem lehet hős, csak mártírja a politikának. A hős katona az, aki életével és halálával védi a hazáját.

Az 1956-osok ezt tették és így cselekedtek.

Megtorlások

Az 1848/49-es forradalom és szabadságharc leverése után következett Haynau megtorlása és az elnyomó Bach-korszak. A megtorlás áldozatainak a száma kisebb volt, mint 1956-ban. Ennél

fontosabb azonban, hogy a szabadságharcban való részvétel következményeit a forradalmárok 1848 után csak egy ideig érezték. Az 1956-os forradalmárok egész életükre meg voltak bélyegezve. Még akkor is, amikor „demokratikusabb” lett a kádárizmus. A kádári káderek sohasem lettek elnézők az '56-osokkal szemben és nem felejtettek.

Miután Ferenc József Magyarország apostoli királya lett, Ferenc Jóska lett belőle. A kuruc – labanc közti világnézetet és politikai meglátást összemosták, és ezzel beérték.

Kádár János és a kádári káderek sohasem közösködtek az '56-osokkal. A Habsburgok mindent elkövettek, hogy elfeledtessék 1848-at. Még az 1848-as szabadságharc résztvevőivel is nagymértékben sikerült elfeledtetni, hogy valaha is részt vettek benne. Akkor komolytalan ifjúkori csínytevők, könnyelműek, meggondolatlanok voltak, de megkomolyodtak öreg korukra – s ezt el is hitték velük. (Nos, ebben van a magyar uralkodó osztályok tragédiája 1945-ig.) Mindig sikerült elhítenni velük, hogy nincs felelősségük a magyar néppel szemben.

A kádári káderek nem felejtettek. Ellenkezőleg, bármikor számon kérték a múltat. Csak az éber kádári káder élvezett bizalmat és tekintélyt. Ha évtizedeken át éber tudott maradni, annál nagyobb volt a tekintélye. A kádári káderek az orwelli rendszer emberei voltak és maradtak: egyenlőség van a törvény előtt, de mi egyenlőbbek vagyunk az életben, mert megmaradtunk mindvégig az „öreg” hű embereinek. A Cinegéknek elfelejtjük a bűneit, de akik '56-osok voltak, rendben tartjuk a belügyi dossziéjukat életük végéig.

A kádári káderek, Kádár Jánossal egyetértve, csupán a proletár internacionalizmus jelképét – a sarlót és kalapácsot – tekintették méltónak a tiszteletadásra; a magyar zászlót és címert Horthy-örökségnek tartották.

Tragikus a mindenkori magyar politikai osztály világnézete, ha hatalomra kerül: rögvest az idegen érdekeket helyezi a haza érdekei elé. Mikor szakad már meg ez az átok? Talán most? Kezdem hinni, hogy igen.

Globalizmus, menekültáradat és kivándorlás

Az 1941–1960 közötti egymillió embervesztésnek része az 1956-os is. Ítéljük meg ezt a

veszteséget mai szemmel, a mára és jövőre vonatkozó következményeiben.

A természetes népmozgalom és a kivándorlás („modern népvándorlás”) mára katasztrofálissá vált, s ennek gyökerei a messzi múltba: 1918-ba, 1941-be hatolnak le. A múlt eseményei a magyar népet és a globalizációval szembeni ellenálló képességét veszélyesen gyengítik. Az a nép, amelynek nincs ellenálló képessége a globalizációval szemben, amely nem tud elég erőt meríteni a múltjából, lehet ezer éve álló mamutfenyő, egyszerre fog kiszáradni. Álló kövületté fog válni. Most a kis népek még a világháborúknál is nagyobb ellenféllel találják magukat szemben. A globalizáció nem öl, hanem élő lelkeket rabol el az élő közösségből. A legszebb emberi arcát mutatja, s ugyanakkor ezeréves közösségeket foszt meg értékeitől. Azt, amit teremt egy közösség, ingyen ragadja el. Azt, amit és akiket egy közösség a saját maga éltetésére teremt, ami nélkül nem létezhet és nem fejlődhet, kisajátítja. Olyan értékeket sajátít ki, amelyeknek nem lehet, nincs ellenszolgáltatásuk (a szaktudást, a műveltséget, a nemzettudatot, becsületet, méltanyosságot és igazságosságot).

Magyarország is a „modern népvándorlás” áldozata. A KSH Népeségtudományi Intézetének és a Magyar Nemzeti Banknak a becslése szerint a rendszerváltás óta 350 000–500 000 magyart csalogattak ki jobb anyagi ajánlatokkal.

Amikor 1956-ban megnyitották a műszaki zárat, még senki sem sejtette, hogy a jövő milyen csapdát tartogat a magyar nép számára is. Akkor a kommunisták az elégedetlenektől akartak megszabadulni. Nyugaton azonban rájöttek a műszaki zár „nyiki-csuki” technikájára, és átvették a kezdeményezést ebben is, és profitot csináltak belőle. Ezt teszik a mai napig. Magyarország 1956 után közvetlenül 4 évi természetes szaporulatát veszítette el. Mennyit veszített el közvetve? Az majd utólag fog kiderülni. Mennyit fog elveszíteni a jövőben?

Minden eddigi magyar emigráció kényszer-emigráció volt. A mostani kivándorlás nemcsak anyagi kényszerből, hanem ideológiai téveszmékből táplálkozik. Magyarországra különösen vonatkozik! Az 1956-os emigráció emlékezete elemi erővel vonz Nyugatra, ugyanis Európa történetében talán ez volt az egyetlen tömeges me-

nekültáradat, amelyet a Nyugat magas szintű és nagylelkű humanizmussal „elrendezett”. Azonnal lehetővé tette mindenki számára a nyelvtanulást, a szakma elsajátítását, a munkalehetőséget, a bankhitelt az otthonteremtéshez és a családalapításhoz.

A Nyugat azóta „kegyetlenebbül” viszonyul még az egyes emberrel szemben is. Még egyedi bevándorlás sincs számító érdekek nélkül. Az 1956-os emigráció vonzereje Magyarországon töretlen egészen napjainkig, holott a Nyugaton már régen megváltozott az emigrációval szembeni hozzáállás. Szigorú szabályok és érdekek rendszere uralkodik a bevándorlási politikában, ami a kalandort könnyen kóborkutya-sorsra juttatja. Először is a kalandort megfosztja minden társadalmi-közösségi kapcsolatától, kötődésétől a befogadó országban. Ugyanakkor odahaza már mindezt elvesztette. Magányosabb lesz a kóbor kutyánál, mert csak saját magára számíthat. A Nyugat nagy rendszerekben és hosszú évtizedekre előre gondolkodik. Tanul a múlt tapasztalataiból és ezeket állandóan képes megújítani. Vegyük a franciák példáját. Franciaország 1789 óta képtelen volt rendezni a népességi folyamatait. Nem született elég gyerek, csak miután sikerült a gyarmati lakosság egy részét asszimilálni, a folyamat végre ismét öngerjesztővé vált és növekszik a francia születési szám. Az íreket az angol sanyargatás és az 1900-as nagyméretű emigráció a kihalás szélére sodorta. Az amerikai ír emigráció azonban a legkorszerűbb ipari ágakat telepítette Írországra. Az írek ezután a katolikus lengyelekben találják meg a megoldást. Távolban minden harmadik ír a jövőben lengyel eredetű lesz. Magyarországnak nincsenek gyarmatai, sem gazdag rokonai. Ha igaz, hogy 300 000–500 000 magyart csaltak 1989 óta Nyugatra, akkor az egy főre jutó 1,3 átlagos gyermeklétszám mellett Magyarország ezt nem élné túl, hanem a népessége kipusztulásának öngerjesztő folyamatával találná magát szemben.

Nehéz felelet előtt áll az ország: hogyan lehet elkerülni a katasztrofális következménnyel járó természetes népmozgalmat és népvándorlást:

1. Kivonja a környező országokból a magyar kisebbségeket, és Magyarországon ad nekik otthon;

2. A környező országok munkanélküli népességét Magyarországra csábítja, és fokozatosan asszimilálja;

3. Engedélyezi az amerikai kvótarendszerű bevándorlást az országba, vigyázva, hogy kisebbségi tömbök ne alakuljanak ki;

4. Ázsiai rokon népekkel keres kapcsolatot stb.

Valamennyi megoldás keveset ígér, félmegoldás a gyorsuló időben (az asszimiláció viszont lassú folyamat). Káosz keletkezhet az országban. Nem az alkotó, termelő, hanem a fogyasztó népesség szaporodna, Magyarországnak viszont termelő, teremtő népességre van szüksége, amely tőkeerőssé teszi.

A sorsunk továbbra is a nagyhatalmak kezében van. Ha a Kárpát-medencéből egy nagy, egységes európai régió alakulhatna ki, s ennek a régiónak a központja Budapest lenne, érdemes lenne kapitális, tőkeerős beruházásokat végezni a területén. A gazdasági logika azt diktálja. Nagy szaktudású és jelentős népesség jöhetne a régióba. Ez teljesen természetes úton asszimilálna a magyarba, ugyanúgy, mint a XIX. században a Németországból bevándorolt mesteremberek és vállalkozók. Csak nagy gazdasági fellendülés nyújt lehetőséget a nagymértékű és erőszakmentes asszimilációhoz. A születési számot Európában a XXI. században lehetetlenség kettőről háromra emelni valamennyi család esetében. Akarjuk vagy sem, nyugati módra kell gondolkodni. Ők is ebben a cipőben járnak. Náluk is kevés a gyermekszületés. Kell nekik a mi gyermekünk, de úgy, hogy mi iskoláztassuk ki nekik. Sokat kérnek – keveset adnak – ez az ő logikájuk. Legyen nekünk is ez az iránytűnk.

Az 1848/49-es és az 1956-os forradalom és szabadságharc célja: a magyarságtudat megőrzése Rákóczi és Kossuth szellemében és nem a nyugati fejlett országok kiszolgálása

Már említettem, hogy amikor levették az 1848/49-es szabadságharcot, Francz Joseph jelképezte a győzelmet, aki idősebb korára „megbocsájtotta” a magyarok ifjúkori komolytalanságait és meggondolatlanságait – ügyesen csinálta, úgy, ahogy később mondta: „mindent meggondoltam”... És öregkorára a „magyar nép” Ferenc Jósikája lett. E bűvészmutatvány titka ab-

ban van, hogy összemossod a kurucot és a labancot. Ha ezt megtetted, máris összemostad az önálló magyar nemzettudatot a Habsburg birodalmi tudattal és a megkésett német birodalmi törekvésekkel. Ezután operetti hangulatban a Magyar Királyságot a K und K már könnyen bevezetheti az I. világháborúba. Be is vitték.

Ha a Szent István koronáját bitorló „apostoli” magyar király helyett az önálló Magyar Királyság egy félkegyelmű királyt választott volna magának, udvari bolond tanácsa nélkül is több esze lett volna. Az I. és II. világháborút semmilyen K und K nem nyerhette meg magyar és semmilyen más segítséggel a hatalmas gyarmattartó birodalmakkal szemben.

A birodalmak ugyanis nemcsak vetélkednek egymással, hanem együtt is működnek, és a végén kiegyeznek az érdekszférákat illetően a kis országok területén.

A múltban tisztán látta ezt a magyar nemzeti érzelmű jobboldal (és a kevés számú nemzeti érzelmű baloldal is). Magyarországon azonban sok labanc maradt, s az ő befolyásuk érvényesült. Magyarországnak a történelme folyamán sohasem jutott annyi idő, hogy legalább egy – nem kettő – teljes nemzedéknyi nemzeti érzelmű politikai elitet kineveljen; nem engedték mások, hogy ehhez legyen ideje. Mindig sok volt a labanc: a magyar nemzeti érzés nélküli jobboldali. Ezek ma is arról akarnak bennünket meggyőzni, hogy történelmileg csak ideiglenesen tévedtünk; különben is tévedni emberi dolog. Ennek a kis tévedésnek akkor az lett a következménye, hogy meghalt legalább 200 000 magyar katona, 200 000 spanyolnátha-járványban halt meg és 660 000 katona szibériai hadifogságba került (a szibériai hadifoglyok sorsa máig sincs teljes egészében tudományosan feltérképezve). A kis emberi tévedésnek az lett a következménye, hogy Szent István Királysága elvesztette területének kétharmadát és lakosságának a felét.

Ha 1920 után Magyarország nem kezdett volna bele az USA, Nagy-Britannia és Franciaország beleegyezése nélkül az új háború előkészítésébe a bolsevizmus ellen, másként alakult volna a magyar történelem. A Nyugatnak szüksége volt egy gyenge Szovjetunióra is. Ezenkívül akkor is, most is a Szovjetuniót a Nyugat mindig azonosította Oroszországgal; Oroszország pe-

dig nem volt más, mint a bizánci császárság jogutódja, tehát a harmadik Róma. Vallásháború jellegét kap minden összetűzés, ha Oroszországról van szó. Az ortodox keresztényekre is szüksége volt és van az egyetemes kereszténységnek, sőt még a Vatikánnak is. Nem lehetett a bolsevizmus ellen harcolni „csak úgy”, hogy Magyarország ne lépjen háborúba Oroszország ellen (a harmadik Róma ellen).

Vannak szép számban ostoba tudósok és politikusok, akik arra hivatkoznak, hogy Magyarország „azért mégis” a bolsevizmus ellen harcolt, áldozatot hozott, s ezért meg kellett volna jutalmazni a Nyugat részéről. Csupán elfelejtik hozzátenni, hogy ki érdekében? Ha nem azoknak az érdekeknek a nevében harcolt volna, amelyek érdekében valóban harcolt 1945-ben a nemzetközi közösség sok tekintetben érvényesítette volna a magyar érzelmű politikai elit érdekeit. Nem lett volna probléma a nemzetközi elismerés joga körül sem. Elnézőbb lett volna. Igaz nem minden kívánságát vették volna figyelembe; másoknak is nagyok voltak a kívánságaik. Magyarország azonban erősebben került volna ki a II. világháborúból, még akkor is, ha rögtön 1941-ben hagyja magát lerohanni a fasiszta németek által, és passzív ellenállásba kezd. Magyarországon azonban a legtorzszülöttebb labanc lelkületű politikai elit nőtt fel, és de facto ott felejtette Ferenc Jóska. Ha az értelmiség és politikai elit csak egy lehetőséget lát maga előtt, nem is különbözik a bolsevistától. Nincs mit szabadkozni és sopánkodni. Az, amivel nem rendelkezünk, balsorsá tette a sorsunk; Ferenc Jóska „mindent meg gondolt”! Ennek a Ferenc Jóskának valóban az a „nagy érdeme”, hogy önálló, magyar érzelmű értelmiség és cselekvőképes politikum sem a jobb-, sem a baloldalon halála után még egy évszázadon keresztül sem volt képes kialakulni.

Talán-talán majd most – de nem merem elkiabálni, ugyanis, a bajok továbbra is jelen vannak. A K und K ideológiáját nem felejtették el. A mai Ausztria továbbra is jogutódjának érzi ezt az ideológiát. Ausztria 1956-ban segítette a Nyugatnak a magyarországi menekültáradat elosztályozásában. Ezt a szerepet kellett betöltenie. A nagyhatalmaknak a vele kötött államszerződésével összhangban járt el. Az 1956-os események azonban oda hatottak, hogy Ausztria tovább

gazdagította, és ami fontosabb, megnyitotta és korszerűsítette azokat a módszereket, amelyeket a nagyhatalmak továbbra is elvárnak tőle: a közép-európai országok s különösen Magyarország megfegyvelése. Magyarország nehéz gazdasági helyzetben van. Következménye: a tandíj bevezetése, magas illetékek az iskoláztatásban, korszerűtlen didaktikai eszközök az iskolákban, a szülők számára elviselhetetlenül drága tanszerek az iskolatáskában. Egy gyerek tanítása is sokba kerül – hát még kettőé! Ausztria engedélyezi a maga területén a magyarországi tanulók ingyenes oktatását, eltartását, elhelyezését, ösztöndíjazását. A magyar szülők teljesen ingyenesen taníttathatják tehát Ausztriában a gyerekeket, amit nem tehetnek meg a hazájukban. Ausztriában azonban nem élveznek kisebbségi jogokat. Számukra az oktatás német nyelven folyik, mint a vendégmunkások gyermekei esetében. (Ausztrián kívül hamarosan jelentkezni fognak újabb országok is, amelyek ehhez a „nemzetjavító” módszerhez folyamodnak. Egyelőre Ausztriáé az a szerep, hogy magát és a többieket is ellássa Magyarországról verbuvált tehetséges tanulókkal.) Máris több ezer magyar szülő Ausztriában iskoláztatja a gyermekeit, ahol számukra minden ingyenes. A nemzetközi tapasztalatok azt mutatják, hogy ezek a tanulók, ha befejezik az iskolát, ott keresik majd a munkahelyet, ahol tanultak - csodálatos módon ott is fognak hozzájutni, biztosan kapnak munkát –, nem kell nekik félniük, hogy munka nélkül maradnak. Ha Ausztriában egyik-másik szakmát végzett mégsem kellene, már előre megbeszélte csatornákon keresztül továbbítják más nyugati országba. Látszólag Ausztria tényleg nagylelkű sógor. Valójában a fejletlenebb országok kizsákmányolásának a legkorszerűbb módszerét alkalmazza. Ausztria esetében ennél is többről van szó: döntően befolyásolni akarja: vagyis vissza akarja ismét szerezni döntő eszmei-politikai befolyását Magyarországra. Ausztria „műszaki zá-

rat”, „vasfüggönyt” épít az önálló magyar nemzeti érzelmű politikai gondolkodás köré; „arany kalitkába” zárja. Olyan menedzserek, piackutatók, tehetségkutatók, tudósok, vállalkozók, ideológusok és újságírók fognak jönni Magyarországra, akik osztrák raccsolással fogják beszélni azt a magyar nyelvet, amellyel a szüleik Ausztriába küldték őket. Ezek csodálkozni fognak rajtunk, hogy még mindig van bennünk valamilyen ázsiai maradék: még mindig ragaszkodunk különállóságunkhoz, holott 60 százalékunk német eredetű, 30 százalékunk szlovák eredetű, 5-10 százalékunk horvát eredetű. Ki itt Árpád magyarja, hogy mégis ragaszkodik a magyarsághoz? Meg aztán, ezek után „mi az a Magyarország”? Még ázsiai csökevénynek is kevés. Ki az, aki még mindig azt hiszi, hogy Árpád szolgálatában van?

Mit lehet erre mondani? Azt, hogy továbbra is tényleg vannak magyarok, akik Árpád szolgálatában voltak, vannak és lesznek, mert úgy vélik, hogy dicső dolog megmaradni olyan embernek, aki nem szolgalelkű, nem idegenérdekű, kizsákmányoló, fosztogató politikát képvisel.

Ha dicső dolog angolnak, németnek és franciának lenni, miért ne lehetne dicső dolog magyarnak lenni. Árpád különböző nyelvű törzsek élén állt, ezek csatlakoztak hozzá, mert tetszett nekik vele – mert megbíztak benne. Szent István keresztény elveiben még jobban és még többen!

Erős a K und K csalogatás. Az azonban biztos, hogy ha lesznek labancok – lesznek kurucok is, akik összefognak, és szövetségest is találnak maguknak nyugaton is, keleten is.

A magyar nép megmaradásáról van szó. Biztosan sokan lesznek, akik ezt nem ellenzik.

S miért akar megmaradni a magyar nép?

Egyszerű a felelet: mert a történelem folyamán létrejött, és folyamatossága van. Sok felbomlott törzsszövetség maradványait eredményesen egyesítette és megőrizte a magyar népben 500 óta egészen 2014-ig.